La tribuna

Diario de Citas

Barack Obama.

- **Mariano Rajoy, presidente del PP**: «Es inaceptable que España tenga al frente de la responsabilidad en materia de Fomento a una ministra como la que hay. Resulta simplemente inaceptable».
- **Iñigo Urkullu, presidente del PNV:** «Se pretende, una vez más, cuestionar el poder ejecutivo vasco».
- **Patxi López, secretario general del PSE:** «Ibarretxe intenta jugar el papel de víctima para hacer campaña electoral».
- **Barack Obama, presidente electo de Estados Unidos:** «Me siento abrumado por los retos que nos aguardan».

Tres en raya

■ ¿Demuestra una actitud machista criticar a la ministra Chacón por su indumentaria en la recepción de la Pascua Militar?

Carrascal, carrascal...

Vicente Enguídanos

La serenata de las feministas es agotadora. El atuendo de la señora ministra (no la llamaré por su nombre de pila para no soliviantarlas), era impropio hasta para ella misma. Para llamar la atención y parecer rebelde sin causa, advirtió de su desprecio al protocolo ante los que impone uniformidad castrense y disciplina. Si Rubalcaba hubiese ido con traje de pana sería tan cuestionable como las corbatas del televisivo presentador de la copla, pero los hombres entenderíamos la crítica y no saldríamos dando la lata.

Respetar el protocolo

Merçe Truyols

Las reglas de protocolo existen con el fin de dignificar actos y eventos sociales de relevancia. Se usa privada y públicamente en ocasiones especiales como bodas, cenas, representaciones, etc. La mayoría cumplimos estos requisitos en cualquier parte del mundo, máxime, en actos oficiales. La ministra Chacón hizo mal en saltarse las reglas cuando los Reyes, y todos los presentes, se atuvieron estrictamente a ellas. Traje largo, pues, del modelito que se quiera, Sra. Ministra, sin mofarse de la Pascua Militar y las personalidades presentes.

Ministra Chacón

Rosa Planas

Con cabello y esmoquin tieso. Negro y uniformado concepto como requiere la solemnidad de la Pascua Militar. De aburridos taciturnos es buscar tres pies al gato. El pantalón y la firmeza se le suponen a aquél que se encuentra en acto de servicio, como era el caso de la ministra Chacón siempre en su lugar y aportando un cierto aire novedoso al anquilosado protocolo que, como su nombre indica, acaba siendo apolillada herrumbre de gestos repetidos, rutina insulsa que aburre a todos. El pintoresco atuendo de la ministra no debe calificarse como un desacato, simplemente su objetivo era ser adecuadamente marcial en un lugar que requería los mínimos estruendos. De ahí su elegante traje de P. García, su estilo y su severo peinado de amazona hispana.

Superar la sordesa

Jorge Bello

Tornat tothom a escola, em pregunto com és l'escolarització dels fiets sordmuts. Tot sembla indicar, des de fa prop de dos segles, que els fiets sords de naixement no parlen perquè mai van escoltar la parla de ningú, i aquesta manca d'estímul fa que no desenvolupin l'habilitat de parlar, i són muts en conseqüència. Però un fiet sord pot parlar, encara que no pas amb la solvència d'un fiet normal. De fet, l'experiència d'intentar que una persona sorda es comuniqui mitjançant la pròpia parla i la lectura dels llavis és tan antiga com l'experiència d'intentar-ho mitjançant signes fets amb les mans.

Sords de naixement, tres fiets, suposo que més aviat adolescents, d'una mateixa família benestant de la Castella del segle XVI van aprendre a parlar gràcies als esforços d'un preceptor, monjo benedictí: Pedro de Ponce. Temps després, en 1620, un altre sacerdot, Juan Pablo Bonet, va publicar un llibre ('Reduction de las letras y arte para enseñar à ablar a los mudos') en el qual explicava l'experiència amb el germà sordmut del conestable de Castella, de la mateixa família que els anteriors. Segons un document de l'època, va tenir força éxit perquè l'alumne parlava amb una certa solvència; sembla que també es comunicava mitjançant signes fets amb les mans, i que també podia llegir els llavis. Aquests són els antecedents més antics que consten documentats sobre l'educació dels sordmuts.

El sistema que va emprar Juan Pablo Bonet era el mateix que havia emprat Pedro de Ponce gairebé un segle abans, però no en fa cap referència al llibre que va publicar. És a dir, mossén Bonet s'atribueix el mèrit d'un sistema educatiu que ell no havia desenvolupat ni investigat, sinó copiat (queda vist que el robatori d'idees, mètodes o sistemes no és cosa nova). Però té el mèrit d'haver estat el primer en insistir sobre el gran valor de la lectura dels llavis, de la qual indicava que no és cosa que un mestre pugui ensenyar a un alumne sinó que l'alumne ha d'espavilar-se tot sol, i practicar força.

No obstant els bons resultats aconseguits amb aquests quatre sords que van aprendre a superar la sordesa, l'educació institucional dels fiets sordmuts no començaria fins principis del segle XIX, a París, gràcies a Jean-Marc Itard, un metge que llavors no tenia cap experiència en fiets, ni en sords, ni en tècniques educatives. Tenia, però, molta voluntat per fer ben fetes les coses, i amb aquesta dèria va usar un sistema immortal: de primera s'ha reunir força informació sobre una matèria i després cal fer-ne una anàlisi crítica i objectiva dels mètodes i dels resultats; i de segona s'ha d'aprofitar tot el que sigui aprofitable, s'ha de modificar tot el que necessiti modificació i s'ha d'inventar allò que, necessari, no existeixi. Efectivament, Itard va aprofitar al màxim el poc que hi havia sobre l'educació de sordmuts, va perfeccionar sistemes i material d'ensenyament, i va crear-ne de nous. I va aconseguir que sordmuts de tota condició social puguessin sortir del silenci i de l'abandonament social al qual estaven condemnats només perquè eren deficients auditius.

Al principi Itard ensenyava a reconèixer la veu humana, primer amb sons de vocals i després de consonants, mitjançant la percepció tàctil de les vibracions que produeix. Després ensenyava la posició que ha de tenir la llengua i la resta d'estructures anatòmiques de la parla per emetre aquests sons. I després, amb pràctiques infinites, ensenyava els alumnes a emetre els sons que no escoltarien amb l'oïda sinó mitjançant una percepció vibratòria. Era una feina lentíssima i plena d'entrebancs, però amb temps i paciència, i el recolçament de les autoritats científiques del moment, se'n sortien.

Amb el temps va afegir la capacitat d'expressar idees mitjançant gestos d'una mà, de les dues mans i de la cara, i segons la posició del cos en relació a la mà. Aquest sistema d'expressió mitjançant signes, i el desenvolupament de la capacitat de llegir els llavis, els van perfeccionar els alumnes d'Icard, que oportunament van fer de professors en diversos països. I el perfeccionament successiu del mètode és allò que permet que avui una persona sordomuda pugui comunicar-se amb solvència i pugui desenvolupar en conseqüència una vida tan digna com la d'una persona sana de boca i oïdes.

El llenguatge de signes és actualment l'eina més important perquè un sordmut pugui expressar pensaments i sentiments. És una eina extraordinària. I insospitada: es podria pensar que cada signe representa una lletra de l'alfabet convencionl o, millor, una paraula; però no, cada signe representa un concepte, una idea, que s'adapta a les exigències del discurs amb una flexibilitat notable. Per expressar una paraula concreta, el llenguatge de signes és més lent que el llenguatge parlat, però per expressar una idea o una frase sencera, resulta més ràpid i efectiu. I reconeix idiomes, igual que la forma parlada, de tal manera que un sord entrenat a la Xina o als Estats Units, per exemple, no entendria els signes d'un sord de Menorca. Igual passa amb d'altres signes que Menorca no enten, o no vol entendre, i si no els comença a entendre, tal vegada continuarà amb problemes per estabilitzar la plantilla.

Cartas al **Director**

Concentración en Mahón y Ciudadela. Gaza sigue siendo masacrada.

Tras mas de dos semanas de continuos ataques al pueblo Palestino por parte del Gobierno Israelí, no parece que se dislumbre una salida a la guerra, y el genocidio queda de cada vez mas patente entre la población de Gaza. Después de varios alto el fuego de tres horas, por parte de las tropas israelitas, para la asistencia de los primeros auxilios hacia la población palestina, las bombas y proyectiles de nuevo caen sobre la población civil de Gaza. La petición por parte de la ONU, del alto el fuego, ha caído en balde, porque Israel ha rechazado abiertamente esta resolución. Son ya mas de 800 muertos, casi todos civiles. Familias enteras caen muertas y esta masacre se esta cebando en la población infantil. Esta guerra injusta e imperdonable, hace ver que el gobierno del presidente de Israel Olmet y de sus ministros Ehud Barak (de Defensa) y de Tzipi Livni, (Asuntos Exteriores) estén vulnerando todos los derechos internacionales, pronunciándose claramente que Israel defenderá solo sus propios intereses. La opinión internacional ve que estas acciones, sean declaradas como crímenes de guerra. Las condiciones humanitarias son nefastas y la población palestina está siendo aniquilada. Ante esta situación extrema calificada como de «genocida», y *pidiendo un alto al fuego definitivo,* para que se retomen las conversaciones de PAZ, las entidades y colectivos abajo firmantes convocamos esta vez dos concentraciones para este próximo : Martes día 13 a las 19.30h. Una en la Plaza Colón de Mahón, y otra en la Plaza de la Catedral de Ciudadela.

PLATAFORMA MENORCA PER LA PAU, CRISTIANS PEL SOCIALISME, ENTREPOBLES, COMITÉ DE SOLIDARITAT AMB ELS POBLES D´AMERICA LLATINA, SINDICAT CGT, COMUNITAT ISLÁMICA AL KHYR, ASOCIACIÓ DE DONES ANNOR, EU-ESQUERRA DE MENORCA, PROMOTORA COMERÇ JUST GERD, I FONS MENORQUÍ DE COOPERACIÓ.